

Nemzeti Társalkodó.

Februarius' 11-dik napján 1832.

A' Koldustvezető Lombos

(Folytatás)

Mindenható Aszszönyim!

Olvastátok kétségkívül valamely Almanach', vagy Mode-Journalban, hogy él itt Erdélyben egy szerencsétlen árva, bűbajos gyermek, a' kit kétszer már megöltek, de mindenkor újra feltámadván, megesküdt a' kis makacs Apostol, hogy ha százszor megölik is, mindenkor fel fog támadni, míg végre elküldtetésének eleget teszen, a' mely ebből áll: ezt igéri: hogy *észszel az eszet meggyújtja — képzelődéssel a' képzelődést felreppenti — 's a' szívet a' szívvvel felmelegíti*; — még pedig mindenkor egygyel ezereket — kimagyarázom jobban magamat: állított-fel ez az ezermester egy olyan nagy Electrica-Machinát, mely ha egyszer jotskán forgásba jöhet, és a' lelkek' surlódása által a' *Conductor* megtelik; csak alig ér hozzá a' posta' leveles-táskája, és azonnal a' benne lévő gondolatok vagy érzések minden — a'

praenumeratio lánczai által öszszefogódzott, hazafiak' fejében, és szívében, egy postapillantat alatt keresztül futnak. — Még jobban megvilágosítom: Tegyük-fel p. o. hogy 12 ifju leányok egy szép magass idegen ifjunak társaságában *Párnásdit* — a' mi hajdon az ártatlanság paradicsom kertjében a' természet' jámbor fiai és leányai közt szokásban volt — tánczoljanak. Öszszefogódzva forognak, ugrálnak, nevetnek, de — hirtelen megáll a' forgás — és egyik közüllök, *Ro'si* p. o. látja lábai előtt a' párnát, és a' szép idegent azon térdepelni. Ro'si elpirul — kisétség zavarodásba jön — elmosolyodik — vonogatja magát, noha *pardont* nem reméll — végre a' szomszédai executornék' intésére le-térdepel — és — szemérmesen nyújtja piros orcáját a' szűz csók-guillotine alá. Úgy é? hogy itt a' csókot egyedül Ro'si kapja, 's még is annak édessége mind a' 12 öszsze fogódzott szíveket egy pillantat alatt át-futja; a' melyről 12 gyenge sohajtás meggyőzheti a' jól figyelmezőt.

Már most a' karikát szélesítsük-ki az egész országra, tizenkét lyánka helyett képzeljünk 12 ezer gondoló főket öszszefűzve, a' játszi gondolatok' és csók' érzése helyett nemes, magass, uj gondolatokat, emberi és hazafi érzéseket; — és már úgyé jó Aszszonyim! hogy ez a' bűbájos gyermek a' Társalkodó, a' ki minden csókot mindentől elfogad, és mindennel közöl, a' ki az egész Hazát egy tanító oskolává, egy eszesen mú-

lattató Cassinóvá változtatja; ki arany bájfonalával minden főt és minden szívet összefűz; a' ki mind ezeket a' csudákat teremti, megéademli úgy é, hogy mi tenyerünkön hordozzuk? és hogy ti buzgó kebletekhez szorítsátok? és éppen ide akartalak én titeket vezetni, minekelőtte két forró kéresemmel előtökbe mernék állani. —

Az első kérésem ez: *Hozzátok-bé módiába a' Társalkodósdit.* Vagy is; fogózatok, hé abba a' szép, fájdalom két millió lélek között alig három százból álló Társalkodósdit játszó karikába. Az entré ide 8 forint, alig egy csatnak, vagy pántlikának vagy ridiculnek az árra; — nem hiszem pedig hogy egy magyar aszszony is volna, a' ki a' közjóért legalább egy ridiculjéről le nem mondana? De ha másképen nem lehetne, megengedem ti néktek ebben, és csak ebben az egy esetben, atyátok, vagy férjetekek numismatica collectiojából 8 f. érőt Társalkodóra changirozni — és ezzel van az árvának levegője — még csak lélekzel; hát hol van az életre szükséges *lelki eledel*? tehát:

A második fontos kérésem ebből áll: Valamint a' régi magyar Leventák, Bajnokok legalább egy Török-főt hoztak a' viadalból, férjfi bátorságjoknak kedvesseik előtt való megbizonyítására; úgy keressetek ti is egy *észes Magyar-főt* és *első kedvesteknek* a' hazának mutassátok-bé a' Társalkodóban. Igaz, hogy ez a' proba bajos, és veszedel-

mes — minthogy az ily madarak ritkák, éppen nem szelidek, 's gyakran a' vadászok magok fogódnak-meg; de hiszem én esmérem, mert érzettem hatalmatokat, — ti kik engedve parancsolni tudtok; kik házi Isteneiteket le tudjátok hánni a' tronusból, és helyeket elfoglalni, ti erősebbek, mint a' római Tanács, a' Coriolánok kezéből ki tudjátok sírni a' gyilkos boszszút-álló fegyvert, sőt a' Herculeseket is gu'saly mellé ültetitek; bátran munkához foghattok, mert minden Achillesnek van egy talp-alatti, vagy szív-alatti gyengéje. Én pedig ezennel mindenféle fegyvereket; u. m. a' lelkes pillantások sebes nyilat — a' sireni hangot — az édes mosolygások' hálóját — a' reménység-nyújtás' meszsze szolgáló csőjét — a' congrevi csókgyújtó rakétáját — egyszóval mindenféle fegyvereket mondom, ezennel megáldom, és felszentelem. Hanem a' jámborság' megjvasát el ne felejtsétek, és soha le ne tegyétek, nehogy a' vad elszaladjon, 's a' vadász sebezve maradjon. A' gyorsok, mint Atlanta szaladva győzzenek, ottan ottan vissza hajgálván a' szelidség arany almáját; a' nehezebb fegyverűek terjeszszenek-el magok körül egy oly báj-atmospherát, melyből a' megfogott vergődő szív, ki ne szabadulhasson. Egyáltalában ajánlom a' *Fabius'* taktikáját: Soha *megtámadólag* (offensive) ne ágáljatok, mert így kétséges lesz a' ki menetel, az *elhatározó* (decisiv) harczot pedig éppen kerüljétek-el, mert *alliance-*

ban a' természattal csak ugyan erősök, és így bizonyos a' veszedelem. Végre pedig — de, hát én esztelen tanács-adó a' hattyut maga tisztogatására — a' pávát tündérszínű szárnyai kifeszítésére — a' pókot háló-szövésére — és az aszszonyokat az amor hadi fortélyaira tanítsam é? csak arra kérlek hát, hogy mikor a' ritka Fénix körmeitek, karjaitok közt van, a' pókénál is' érzékenyebb és vékonyabb fonalatokkal megkötözvén a' köz buzgóság' óltarához; eskessétek-fel a' Haza', és nem bánom a' ti hívségtekre is. Azonban, hidjétek-el, nem fáradoztatok ingyen; mert mint az elkényesedett Rómaiak az áfrikai híres madárnak csak a' nyelvét ették-meg, úgy az étheri Társalkodó is fogoly madaratoknak csak a' nyelvét, és szívének felét kívánja; a' többi része pedig: u. m. szépség, deli termet, szíve fele, 's több kellemetes tulajdoni, nektek marad egészen. Én pedig mihelyt meghallom az új csalogány' első énekét, előkeresem, felhurozom rosdás lantomat, 's egy Hála-énekkel idvezlem a' győzedelmes szelid amazónokat, melyet mint egy God Save the King-et, vagy szabadság éneket, a' jó Hazafiak' parterje buzgó chorussával fog kíséreni.

Még egy szotskát jó Aszszonyim! de már ezt enyelgés nélkül, hogy midőn féltő férjeitek szerelmes Archivumotokban lopva vizsgálódnak, a' megszegényítőkből megszegényülők legyenek, minthogy nincs annak

jussa mást kötelességére emlékeztetni, a' ki a' magáét nem teljesítette.

A' hat ezer esztendő háborunak utolsó fél századi viadalában elfáradt emberi nemzet egy kurta fegyver szűnés után ismét talpon és fegyverben áll, hogy örök ellenségével, az erőszakkal újra viaskodjék; hanem mint hajdon a' lúdak' gágogása költöttefel a' szunnyadó bajnokokat, úgy most is *lúdak'* szárnyai fedik és védik a' népeket, és az író-toll fogja ki, v. gyengíti a' kardnak halálos csapásait. Ki ragadja ugyan a' sebess golyobis a' tollat néha az író' kezéből, de sokszor vissza pattannak a' gyenge tollakról az 50 fontos ágyu golyobisok is, csak ugyan igaz az, hogy a' toll oly talismánnal bíró universalis kolcs, mely előbb-később minden békót felnyit, és minden szolgálanczokat lezár a' szabadság' lábairól, és hogy minél több tenta foly a' tollból annál kevesebb vér csepeg az emberi testből. Ismét hadi lárma hallatik, mondom, és a' százados álomba merült Magyarinak is a' lárma fel pattanván szemei, kezdi észrevenni, hogy ő benne élet van, hogy fejében gondolatok, szívében érzések vannak, oly magassak, oly szépek mint akarkinek is; de hijában, mert ő mind a' *történet*, mind a' *lelkek'* concertjében, a' hol mások *solot* játszanak, úgy áll mint egy hosszason tartó *pauza* — a' nemzetek társalkodásában pedig, mint egy szánakozást gerjesztő, ügye-fogyott *süket-néma*, nem ért ő másokat, mások sem ér-

tik ötöt, nem lévén sem halló sem beszélő organuma. De hát mi? testvérek! hazafiak! egy anya' gyermekei! nincsen nekünk, legalább egymás közt, semmi mondani-valónk? Van, oh igenis sok van, de mi, fájdalom, egymás közt is némák vagyunk, vagy is 10, 20, 50, 100 mérföldek választván-el egymástól, születnek, élnek, és meghalnak a' legszebb lelkek, a' nélkül hogy egymást értették, vagy esmérték volna. — Megszóllalt vala nem régiben egy *Hazafi Lélek' kiáltó szava* pusztánkban, 's ez a' menydörgő szó, mint egy tikkasztó levegőnket tisztító menykő a' méjen alvó nemzetet felrettenté, megvilágosítá és meggyújtá, a' dörgést minden hegyeink, minden bérceink szászsorozva vissza-echozták, 's minden igaz magyar azzonnal fejéhez és szívéhez kapott; ily csuda-tévő ereje van a' lélekből eredett szónak. Szóllaljunk-meg valahára mi nagyra termett *néma gyermekek!* — A' mi Atyáink nem szóltak hanem cselekedtek, mi sem szólni, sem cselekedni nem tudunk. — Más pályát futottak ők, más van előttünk felnyilva. Ők mint Themistoklés nem fa-falakkal, hanem hús-falakkal oltalmazták az erőszaktól a' hazát; mi pedig, kik atyáink' fegyvereik alatt özszeroskadnánk, és pánczélyaikban úgy néznénk-ki mint a' gyermek apja mentéjében, oltalmazzuk ezt az elvadulás ellen, bátorsággal ugyan, de az értelem' fegyverével. Szóllaljunk-meg! mondám, de hol van az a' magassan-álló szólló-szék, melyből egy

egész nemzet megértheti beszédünket? Talán a' két testvér Társalkodók? Szánakozásra méltó nemzet! Hát a' mit tíz millió lélek a' közjóra gondol egy héten, elérhet kétszer hét lapokon? El, látom, mert azok is többnyire üresek. — Valójában, vagy azt gondolják az emberek, hogy az *életnek*, és a' *Társalkodónak* célja az hogy azt *elmeséljük*, vagy pedig ez a' gyáva lány melegség egy olyan setét árnyék büszke mejjünken, melyet sem eleinktől lopott dicső-fény kivilágítani, sem Árpád dolmányunk arany vitézkötése befedni, sem az eau de colonná vált Maros lemosni nem elégséges.

Ne panaszoljunk hát jó Aszszonyim, hogy nincsen hozzánk illő Társalkodó, hanem inkább *teremtsünk Társalkodót a' mi képünkre, és hasonlatosságunkra*, hogy az értelmes mívészek kezei között kicsinosodott nyájas és eszes Társalkodó kergesse-ki szobátokból az ízetlent, és esztelent; hogy a' posta-síp, mely uj darabot hoz, oly kedves legyen mint egy uj vendéget hozó szekér zörgése; hogy a' Társalkodóba tudulva folyó munkák nem férévén oda többé; mint a' Nilus több ágokra szakadva, több nevek alatt induljanak eltikadt földünket termékenyíteni; hogy valaha, egy valaki jövődö culturánk történetét írván, így kezdje beszédjét: *Országunk tudományos kifejtődésének első fundálóji valának az Aszszonyok, kik 1832-ben egy Társalkodó név alatt kijövä, eleintén csak mulattató újságot oly buzgó-*

sággal apolgattak, hogy kevés idő múlva a' legolvasottabb íromány, és sok nevezetes I-
róinknak, u. m. N. N. Uraknak első bölcső-
je válék belőlle, 'sat. Szép kezeit szeretet-
tel, jóltévő kezeit tisztelettel csókolván va-
gyok — a' mi nagyon ritka — a' N. Aszszony-
nak v. Kisaszszonynak

igaz szolgája

Lombosi,

(végzete következik)

az árvám nevében.

S z a b a d S z a b a d h o z.

Bella geri placuit, nullos habitura triumphos.

Lucan.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A' jól, és derekasan újra megindult Nem-
zeti Társalkodónak Olvasóji nem csak meg-
elégedéssel, de különös örömmel is olvasták
ezen folyó-írás' lapjait, és előre meg lévén
győződve a' szerkeztetők', és dolgozó tagok'
ügyességek, és tudós átlátások felől, lite-
raturánknak ez által való előmenetelét, és
a' jóra törekedést háládotosan megesmé-
rék, — és még a' restelgők is ezen lapok
által, ha nem is a' munkára, de legalább
az olvasásra serkentettek, köz lévén a' rész-
vétel.

De alig indula-meg újra a' Társalkodó,
és imé, fájdalom! egy tudós dolgozó tagja
már visszahuzta tollát. Megengedjük ugyan,
hogy Szilágyi Ferencz úr elpártolván a'
Társalkodótól, azért ezen folyó-írás tu-

dományos foglalatjában, és kedvellő folytatásában csonkulást még nem fog szenvedni, és becsét, 's a' köz részvételt még el nem veszerti, mert a' szerkeztetők' és Szász Károly úr' neveik elég zálogai annak, hogy azután is hazafi törekedések, és tudós munkáik becsessé téendik a' Társalkodót, — arról is meg vagyunk győződve ugyan, hogy Szász Károly úr igen is az, a' ki az ajánlott históriai Tóldalékot éppen úgy kidolgozhatja, mint Szilágyi Ferencz úr, — de azért még is fájlaljuk, hogy Szilágyi Ferencz úr (a' ki Canning' emléke által szép tanubizonyyságát adta annak, hogy az idő' előmenetelét és míveltségét sarkalatosan érti, és érzi) — a' Társalkodó' olvasójit kevesebbre becsüli, és később tőlök elme-munkáit el vonni, mint sem egy képzeltt megbántást akkor elfelejteni, a' midőn minden valódi hazafinak kötelessége a' köz jóra törekedni, és törekedését vissza nem húzni. — Láttatik ugyan Sz. F. úr azon ígéretével vigasztalni, hogy még e' folyó esztendőben, az általa ígért históriai Tóldalékot, a' Kološvári Kollégomnak egészen uj lábra állított öntött vas sajtós nyomtató műhelyében, Klio név alatt, mint külön munkát, kiadándja, — de valamint ígéretét valódiság nélkül, csupa más ígérettel telyesíteni csak pusztá szó, — úgy mind addig, a' míg a' már egyszer megakadt Klio nap fényre nem jön, azt kell gondolnunk, hogy Sz. F. úr kevés bizonyyságát adta annak, hogy sokkal inkább tisz-

teli nemzetét, mint annak tett ajánlását csupa személyes kedvetlenségből változtatná.

Tagadhatatlan hogy a' bírálás gyakran há-
látlan munka, de valamint Sz. F. úr Lac-
kót, az egész olvasó közönség nevében meg
nem bírálhatta, mert voltak csakugyan so-
kan, a' kik Lackó' városi viszontagságait ked-
vesen olvasták, ha mindjárt írás - módját
hibáztatták is, — úgy a' Szabad Szász is nem
mint az olvasó közönség' védelmezője, ha-
nem mint személyes vélekedésének ügyvéd-
je mártotta tollát a' fekete lébe.

Ha tehát megbántva véli magát Sz. F.
úr gondolja-meg, hogy a' képzelt megbán-
tás csak személyes, — személyes megbántás-
ért pedig az egész olvasó közönséget, ki nem
hogy Sz. F. urat sérteni kívánná, de sőt
tudományos érdemeit megismeri, és elmebeli
szép munkájin kedvesen gyönyörködik, — eb-
béli gyönyörködtetésétől megfosztani, és e'
képen boszszut állani, — „az ánglus politesse',
és francia delicatesse' ideálja“ éppen nem
lehet.

De légyen ám akar hogy is megsértve
Sz. F. úr, — szolgáljon mindazonáltal vigasz-
talására az, hogy az olvasó közönség több-
re becsüli munkájit, ha mindjárt azok nél-
kül el is lehetne, mint sem kívánná a' Tár-
salkodótól való további elpártolását Sz. F.
úrnak, — és hitesse-el magával, hogy a'
Társalkodóban újra megjelenése által va-
lamint minden rendü olvasónak örömet, úgy
ön-magának becsületet fog szerezni, — és

hogy a' lelkes, csak köz haszonra, és előmenetelre dicséretesen törekedő szerkeztők (kik Sz. F. úr nélkül is „bokrétát“ tudnak nyújtani), inkább tisztelik az olvasó közönséget, mint-sem Sz. F. urat ezen szép czéltől elzárni kívánnák.

Gróf Kemény Jósef.
Magyar tudós Társaság'
tagja.

Hívatalsi Előléptetés.

Egyik Német Fejedelem' hadseregénél szolgált Marquis * *. Elmetüz, testerő, vitézbátorság, hőstettek sietve emelék őt felfel Generálrangra. Itt megakadt pályáján a' szerencse kerék. Több évek őszültek már ezen állás-pontján szürke hajszálain. Bámult a' közönség esmerve nagy hadi tetteit, a' derék Hős' ily húzomos megfeneklésén; 's mint szokott lenni, a' közvélemény, mely balra igen sikamló, már susogva keresgélt rejtett hibákatt a' Marquisban. Benne pedig belbecsének érzése, mert Vezértársai közzül egy se mérkezhett vele, méltó bosszura fakadt, midőn láta sok aszszonyképüt, fiatal, gyávát hátmegül elejébe szöktetni; 's a' rá-rég méltán várt Marschalli helyet olyakkal tölteni-bé, kik a' csatákat csak hátúlról nézték, vagy némelyike tám szagját sem esmerete puskapor' füstnek. Mit érze e' körülményben az öreg Hős, kinek sok győzedelmek

közt nyílt sebhelyeit számos érdem jelek fedezék, csak oly derék régi szolga ítélheti el kinek elég kedvetlen módja volt hasonló esetekben komor tapasztalásokat szerezni. Sokáig tűnődött a' Marquis elmellőztetése okain; de azokat önmagában fel nem találhatta. Tudjuk, születés', rokonság', a' véletlen fatum', sok nemü haszon érdekek', interessék' szüleményei mit tehetnek. Tudni kell hát itt is mit a' Marquis maga is későbbre sejdite, hogy a' Hadminister egy idő óta nem igen szívelte a' Generált. Ez a' hidegség nem volt a' Hadminister' szívének közvetlen munkája; kedveltje', maitresse' sugallása lehellte belé. A' kedvelt néha boszszankodva ütközött az emberbecsülő Marquis' belérdem szülte komoly tekéntetébe; mi több, a' Generál' méltósága nem tudott olyas dolgoknak fenhelyen is tömjénezni. E' volt a' botránkozás köve. A' szép nem, szokása szerént, finomabb tisztelkedést vár egy katonától, Generáltól. 'S lám, ily' hiú csalatáson vala alapítva az ősz vitéz' balsorsa. Bár az ily' tünemény lehetne, legalább oly' ritka, mint az üstökös csillag!

Értjük már az Marquis' állását körülményesen, ő pedig érze is annyira, hogy hivatali lemondását bé is adá a' Fejedelemnek. Bámúlt a' jó Fejedelem derék Vezérének nyilatkoztatásán; de több szóváltás után is, mi kerülhete egyébb, mint a' Marquisnak e' felelete: „Öregségem nem engedi tovább foly-

tatni szolgálatomat “ mert Istenek ellen kí-
mer szólni Olympon!?” —

A' jó Fejedelem, tanakodásai után sem akaraj a' Generált, hadserege' szívét, szolgálatjából elbocsátni; de jelen vólt álokoskodásaival a' Hadminister, 's mit nem tehetnek olykor ezek a' legjobb Fejedelmek körül is! A' Marquis' lemondása már-már elfogadtatott, midőn az egész történet, csekélység által, más szint váltta.

Szokása szerént gondja üzésére, kilovagol egykor az andalgó Fabius, a' Marquis, a' fővárosból a' szabadba. Egy közeli folyó' partján agg paripáján pipázgatva léptetett. Vidám tekintete a' kies mezőn nyugodott; 's képzetei a' természet' csendes kebelébe merültek. A' sors' dühös és mosolygó változátékait fontolgatá. Pillantatai a' folyó' csilám tükrein játszottak. Látá az egymást üző hullámokat, dicső tettekkel fénylő múlt, 's setét pusztá jelen ültek gondolatjain; 's szíve emez igazságot sóhajtá-ki. Így folynak-le a' nagy tettek; így üzik egymást a' történetek az élet' tengerén! — Magába tére; 's ön-esmérete békesen öfelé csapongó Szellemét.

Aszszony-sikoltás ébreszté méjelmű andalodásából-fel az öreg Hóst. Szétekinte. A' folyó partján álló egy hintót látá; 's egy abból kiszökött aszszonyt jajgatva szaladni maga felé. Ráesmert a' Hadminister kedveltjére; ki rimánkodva kiáltozá: „Segítség! segítség!” Látta a' Generál, hogy az elbódult aszszony

Őt vette erányba. Szereti vala megtértével kikerülni ellensége únalmas tekintetét; de az emberiség, mely benne a' vitéz bajnokkal mindenütt párosodva vólt, letartóztatá. Előtte lett az aszszony; 's újra keserüleg kiáltá: „Segítség! segítség! kedves General úr!“ Melyre a' csudálkozó Generál: „Nó, 's mi baj aszszonyom! mi dolog, mi történt? Minden csendes a' mezőben. Én sehol sem látok semmi veszélyt. Mi eshetett? Én nem értem az aszszonyt.“ A' szakadatlan aszszonyi jajgatások' sívító hangjai közt csak alig darabolva hallszottak a' Generál' szavai. A' magán kívüli aszszony letérdepelve esdekle: „Segítség! segítség! kedves Generál úr! — kedvelt drága kis zsebkutyám a' folyóba esék, 's szívem szerette kutyátskám mindjárt belé fül. Mindent megteszek az úrért, Segítség! segítség!“ Már most szemmeresztett bálvány lett az öreg Hős. Annyi csaták' dűhein, annyi évek' terhein áthatolva, csak most érzé — e' csekély esetnél magát létjelenség nélkül. Megvetés, gunymosoly válták egymást fel komoly tekintetén. Nehány pillantatig mozdulatlan álla, a' nagy történetnél. Belméltóság' emberiség' rövid harcza után, győzve a' nemes elhatározás: „Aszszonyom!“ monda a' Generál, „ágyuk' dörgései, várívások, vérpatakok, halál' kétségei, egy hosszú élet' kemény szakja után, csak az aszszony' kutyájának siralmas története zavarhatá-meg elmejelenségemet. Megvallom aszszonyom! — harczmezőn, csatatűz' hev-

nél öszülék-meg; 's máig nem láték háborút ellenség-viadalt bajnok-veszedelmet szerencsétlenség nélkül.“ Sarkantyú közé soritá lovát, beszöktete a' folyóba, 's a' vergődő kis ebet épen a' hullámok között aszszonya' kezébe tévé. Az új létre jött aszszony örömtelve köszöné jóságát a' Generálnak; 's kényszerité akarmi kívánságát előterjeszteni; ígervén csalhatatlan eszközül magát. A' General sokat gondolva, semmit sem szólva, meghajtá magát; 's bétünt a' városba.

Nincs miért említni, hogy a' kedvelt Ministerének híven elbeszélé a' nagy nap' történeteit; 's hogy a' Hadminister hajlandósága a' Marquis eránt jobb oldalra fordúla, mert köz tapasztalás, minő parancsoló hangja van a' szép nem' intselkedéseinek, keményebb férfi szíveken is.

A' Marquis nem akarva is gyakran mulatta magát; zavart érzések közt e' történettel. Nevetett az élet' tarka táblájára; 's csendesen üldögelve magányában, várta szabadság-levelét; midőn alig egy hónappal a' zsebkutya' esete után, a' Fejedelelemnél tartandó köz-múlatságra meghívattatik. Szokott komolysággal megjelen a' rendelt időre, helyre; de úgy látszott, csak szemei vettek részt a' köz-időtöltésekben. Bámúlva érzé magát a' Hadministertől karonfogattatni, 's egyik ablakhoz vezetetni: hol több nyájas beszédei után, a' Minister köszönté őt, mint Marschallt.

(végzete következik)